

breaking dawn

hajnalhasadás

finer ●
selection

STEPHENIE MEYER

S T E P H E N I E M E Y E R

breaking dawn

hajnalhasadás

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2010

Írta: Stephenie Meyer
A mű eredeti címe: Breaking Dawn

Fordította: Bosnyák Viktória
Szerkesztette: Garamvölgyi Katalin

© Ez a kiadás a Little, Brown and Company, New York, New York, USA
céggel való megállapodás alapján jött létre.

©Minden jog fenntartva.

© This edition published by arrangement with Little, Brown and
Company, New York, New York, USA.

©All rights reserved.

ISSN 2060-4769
ISBN 978 963 245 276 0

© Kiadta a Könyvmolyképző Kiadó, 2010-ben

Cím: 6701 Szeged, Pf. 784

Tel.: (62) 551-132, Fax: (62) 551-139

E-mail: info@konyvmolykepzo.hu

www.konyvmolykepzo.hu

Felelős kiadó: A. Katona Ildikó

Műszaki szerkesztő: Balogh József

Nyomta és kötötte a Kinizsi Nyomda Kft., Debrecen

Felelős vezető: Bördős János ügyvezető igazgató

Minden jog fenntartva, beleértve a sokszorosítás, a mű bővített, illetve
rövidített kiadásának jogát is. A kiadó írásbeli engedélye nélkül sem a
teljes mű, sem annak része semmilyen formában – akár elektronikusan
vagy mechanikusan, beleértve a fénymásolást és bármilyen adattárolást –
nem sokszorosítható.

*Ajánlom ezt a könyvet nindzsámnak és ügynökömnek,
Jodi Reamernek.*

Köszönöm, hogy távol tartottál a szakadék szélétől.

*Köszönet kedvenc együttesemnek is,
melynek neve találóan Muse, vagyis múzsa,
amiért egy egész regényfolyamhoz elegendő ihletet adott.*

ELSŐ KÖNYV

Bella

TARTALOM

ELŐSZÓ	13
1. ELJEGYZÉS	15
2. EGY HOSSZÚ ÉJSZAKA	35
3. A NAGY NAP	50
4. GESZTUS	63
5. ESME SZIGETE	88
6. ZAVARÓ TÉNYEZŐK	111
7. VÁRATLAN	130

A gyermekkor nem születésünktől egy bizonyos korig tart, hogy aztán ama bizonyos kor után a gyermek felnőtt legyen, s felhagyjon a gyermekes dolgokkal.

A gyermekkor az a királyság, ahol senki nem hal meg.

Edna St. Vincent Millay

ELŐSZÓ

TÖBB HALÁLKÖZELI ÉLMÉNYBEN VOLT RÉSZEM, mint amennyi kijár egy embernek; és ez nem olyasmi, amihez valaha is hozzá lehetne szokni.

Mégis úgy tűnt, újra elkerülhetetlenül szembe kell nézmem a halállal. Mintha tényleg ez volna a sorsom. Elmenekültem előle újra és újra, de mindig visszajött értem.

A mostani helyzet azonban nagyon más volt, mint az eddigiek.

Az ember elfuthat valaki elől, akitől fél, és megpróbálhatja legyőzni azt, akit gyűlöl. Minden reakcióm az ilyen gyilkosokra volt kihegyezve – a szörnyekre, az ellenségre.

Ám ha végtelenül szereted azt, aki végezni készül veled, nem marad választásod. Hogyan menekülhetnél meg tőle, hogyan küzdhetnél ellene, amikor azzal ártasz a szeretett lénynek? Ha nincs más, amit Őneki adhatsz, mint az életed, hogyan foszthatnád meg tőle?

Ha igazán szereted...

1. ELJEGYZÉS

SENKI SE BÁMUL, GYŐZKÖDTEM MAGAM, senki se bámul. Senki se bámul.

Mivel azonban nem tudok meggyőzően hazudni, főleg nem magamnak, kénytelen voltam ellenőrizni a dolgot.

Ahogy ott ültem, és arra vártam, hogy a város három közlekedési lámpájának egyike zöldre váltson, jobbra sandítottam – Mrs. Weber egész testével felém fordult, úgy bámult a mikrobuszából. Pillantását az enyémbé fúrta, én pedig hátrahőköltem, és csak csodálkozni tudtam, hogy nem kapja el a tekintetét. Még csak nem is szégyenkezik! Még mindig illetlenségnek számít másokat bámulni, vagy nem? Ez rám már nem vonatkozik?

Aztán eszembe jutott, hogy a kocsim ablaka sötétített, és valószínűleg fogalma sincs, hogy én ülök benne, arról meg pláne nincs, hogy kiszúrtam. Próbáltam azzal nyugtatni magam, hogy tulajdonképpen nem is engem bámul, csak az autót.

Az én autómat. Nagyot sóhajtottam.

Balra néztem, és felnőgtem. Két gyalogos a járdán kővé dermedve tátotta a száját, még a zöldön is elfelejtettek átmenni. Mögöttük Mr. Marshall meresztette a szemét kis ajándékboltja kirakatüvegén át. De legalább nem nyomta az orrát az üveghez. Egyelőre.

A lámpa zöldre váltott, én pedig siettemben, gondolkodás nélkül a gázra tapostam, normálisan, ahogy kőkori Chevy furgonomat ösztökéltem volna indulásra.

A motor felbődült, mint a támadó párdúc, és a kocsi olyan hirtelen lőtt ki, hogy a testem belenyomódott a fekete bőrülésbe, a gyomrom pedig a gerincemhez tapadt.

– Huh! – kapkodtam levegő után, és a lábammal a féket kerestem. Már észhez térve éppen csak érintettem a pedált. Az autó mégis zökkenve cövekelt le.

Eszem ágában sem volt körülnézni, és szembesülni a nézőközönség reakciójával. Ha valakinek volt is eddig szemernyi kétsége afelől, hogy ki vezeti ezt az autót, mostanra garantáltan elpárolgott. Cipőm orrával óvatosan, fél milliméternyit lenyomtam a gázpedált, mire a kocsi újra kilőtt.

Végül sikerült elérnem úti célokat, a benzinkutat. Ha nem lett volna fogytán a benzinem, eszem ágában sincs bejönni a városba. Sok mindentről hajlandó voltam lemondani, akár a cipőfűzőről vagy a Pop-Tarts sütiről, csak hogy ne kelljen emberek közé mennem.

Mintha csak versenyen volnék, néhány másodperc alatt lekaptam a tanksapkát, lehúztam a kártyát, és a töltőpisztoly már bent is volt a tankban. Azt persze nem tudtam megoldani, hogy a számláló gyorsabban pörögjön. Csigalassúsággal vánszorogtak a számok, mintha csak engem akarnának bosszantani.

Napsugár egy szál se – tipikus nyirkos nap a Washington megyei Forksban, mégis úgy éreztem, mintha reflektor szegeződne rám,

főleg a bal kezemen díszelgő finom gyűrűre. Valahányszor a hátamban éreztem a pillantásokat, a gyűrű mintha neonként villódzott volna: *Ide nézzetek! Ide nézzetek!*

Hülyeség ennyire zavarban lenni, ezt én is tudtam. Tényleg számít, hogy a szüleimen kívül ki mit hord össze az eljegyzésemről? Az új kocsimról? Arról, hogy valami csoda folytán felvettek az ország egyik legjobb főiskolájára? A fényes, fekete hitelkártyáról, ami most is perzseli a zsebemet?

– Kit izgat, mit gondolnak... – motyogtam.

– Bocsánat, mondott valamit, kisasszony? – szólalt meg egy férfihang.

Odafordultam, s mindjárt azt kívántam, bárcsak ne tettem volna.

Két férfi állt egy flancos terepjáró mellett, amelynek tetejére vadonatúj kajakokat erősítettek. Egyikük sem engem nézett. Mindketten a kocsit bővölték.

A magam részéről fel nem foghattam, mi olyan lenyűgöző rajta. Igaz, én már arra is büszke vagyok, hogy meg tudom különböztetni a Toyota, a Ford és a Chevrolet márkajelzését. Ez az autó fényes fekete volt, elegáns és szép, de nekem akkor is csak egy autó.

– Ne haragudjon a tolakodásért, de megmondaná, milyen autó ez, amit vezet? – kérdezte a magasabbik.

– Hát, Mercedes, nem igaz?

– Nos, igen... – felelt a férfi udvariasan. Az alacsonyabb csak a szemét forgatta a válaszomra. – Tudom. De arra lettem volna kíváncsi, hogy... ez egy Mercedes *Guardian*? – Már-már áhíttal ejtette ki a nevet. Úgy éreztem, ez a fickó jól kijönne Edward Cullennel, a... vőlegényemmel (alig pár nappal az esküvőnk előtt immár nem tagadhattam a nyilvánvaló ténytet). – Állítólag még Európában sem kapható – folytatta a férfi –, nemhogy itt.

Amíg a pillantása körbesimogatta a kocsim vonalait – amely számomra alig különbözött bármely Mercedes szedántól, de mit tudhatom én? –, röviden végiggondoltam, hogy mi is a bajom az olyan szavakkal, mint a *vőlegény*, az *esküvő*, a *férj* és így tovább.

Egyszerűen nem állt össze a kép.

Nem elég, hogy úgy nevelkedtem, hogy a habos-babos fehér ruháknak és a csokroknak még a gondolatába is beleborzongjak, de ami ennél lényegesebb, képtelen voltam a *férj* megállapodott, tiszteletre méltó, unalmas fogalmát összehangolni a saját, Edwardról alkotott képpemmel. Olyan volt, mint egy arkangyalra osztani a könyvelő szerepét; lehetetlenség őt bármilyen hétköznapi szerepben elképzelni.

Mint mindig, amikor Edwardra gondoltam, most is elragadott csapongó képzeletem szédítő örvénye. Az idegen kénytelen volt megköszörülni a torkát, hogy odafigyeljek rá; változatlanul a márkára és a modellre vonatkozó válaszomra várt.

– Nem tudom – feleltem őszintén.

– Nem bánja, ha lefényképezkedem vele?

Időbe telt, mire felfogtam.

– Komolyan beszél? Le akarja fényképeztetni magát a kocsival?

– Hát persze. Különben senki sem fog hinni nekem.

– Hát... jó. Rendben. – Sietve visszatettem a töltőpisztolyt, és bemásztam a vezetőülésre, miközben az autómániás pasas hatalmas, profinak tűnő fényképezőgépet bányászott elő a hátizsákjából. Lefotózták egymást a barátjával a motorház mellett, aztán átmentek a kocsii farához.

– Hol az én jó öreg furgonom? – nyöszörögtem magam elé.

Nagyon, de nagyon fura véletlen – túlságosan is –, hogy a kocsim éppen néhány héttel azután mondta be végleg az unalmast,

hogy Edwarddal megkötöttük némiképpen aránytalan egyezségünket, melynek egyik pontja szerint vehet nekem egy új kocsit, amennyiben az enyém kilehelné a lelkét. Edward esküdözött, hogy erre számítani lehetett; a furgonom hosszú, teljes életet élt, majd természetes halállal múlt ki. Állítása szerint. Nekem meg persze nem állt módomban ellenőrizni a sztorit, sem pedig egyedül feltámasztanom a kocsimat. A kedvenc autószerelőm...

Ennek a gondolatnak azonnal megálljt parancsoltam. Nem voltam hajlandó megengedni, hogy kibontakozzon. Helyette az odakint álló két fickó párbeszédére figyeltem, amit jócskán tompított az ablaküveg.

– ...egy lángszóróval esett neki a videóban, amit a neten láttam. Meg se kottyant a verdának, de még a lakkozásban sem tett kárt.

– Még szép. Ezen a babán egy tankkal is átmehetsz. De ideát nemigen van piaca. Főleg közel-keleti diplomatáknak, fegyverkereskedőknek, drogbáróknak tervezték.

– Gondolod, hogy a kiscsaj valaki? – kérdezte az alacsony halakban. Lángoló arccal húztam le a fejem.

– Tudom is én – vont vállat a magas. – Talán. El nem tudom képzelni, minek neki errefelé a rakétabiztos üveg és a hatmázsányi páncélozott karosszéria. Biztosan valami veszélyesebb helyre tart.

Páncélozott karosszéria. *Hatmázsányi* páncélozott karosszéria. És *rakétabiztos* üveg? Csodás! Mi történt a régi jó golyóállóval?

Na, ennek legalább volt valami értelme, már ha valakinek ilyen fanyar humorérzéke van.

Nem mintha nem számítottam volna arra, hogy Edward kihasználja az egyezségünket, és a maga javára billenti, hogy sokkal többet adhasson, mint amennyit kaphat. Beleegyeztem, hogy idővel lecserélheti a furgonomat egy új kocsira, természetesen nem sejtve,

hogy ez ilyen hamar bekövetkezhet. Egy napon kénytelen voltam beismerni, hogy a furgonom nem más, mint a járdánkon díszelgő csendélet, a klasszikus Chevyk emlékműve. Tudtam, hogy az, amit ő új autóként nekem szán, mindenképpen kínos lesz, mert mindenki bámulni és pletykálni fog. Na, igazam is lett. De az még legsötétebb rémálmaimban sem merült fel, hogy *két* kocsit fog venni nekem.

Egy „előtte” és egy „utána” autót, magyarázta, amikor kiakadtam.

Ez volt az „előtte” autó. Azt mondta, csak kölcsönben van, és megígérte, hogy az esküvő után visszaviszi. Az egészből egy kukkot sem értettem. Mostanáig. Haha! Törékeny emberi lényként ugyebár mindenféle baleset fenyeget. Ráadásul saját balszerencsémnek is oly mértékben potenciális áldozata vagyok, hogy egészen nyilvánvalóan egy tankoknak is ellenálló járgányra van szükségem, hogy biztonságban legyek. Kész röhej. Biztos nagyon jól szórakoztak a testvéreivel a hátam mögött.

Vagy talán, de tényleg csak talán – suttogta a fejemben egy kis hangocska –, *nem is vicc ez, te lökött. Esetleg tényleg aggódik miattad. Nem ez lenne az első alkalom, amikor egy kicsit túlzásba viszi.*

Felsóhajtottam.

Az „utána” kocsit még nem láttam. Cullenék garázsának leghátsó sarkában állt eldugva, egy lepellet letakarva. Tudom, hogy legtöbbször régebben megfestették volna, de én tényleg nem voltam rá kíváncsi.

Annak a karosszériája valószínűleg nem páncélozott, mivel a mézeshetek után már nem lesz rá szükségem. A tulajdonképpeni elpusztíthatatlanság csupán egyike a számtalan előnynek, aminek már előre örültem. Hogy végre én is Cullen lehetek, abban nem a drága kocsit és a lenyűgöző hitelkártya volt a legjobb.

– Hahó! – kiáltott a magas pasas, és két kezével árnyékot vetve próbált bekukkantani. – Kész vagyunk. Igazán köszönjük!

– Nincs mit – motyogtam, majd görcsölve beindítottam a motort, és lassan, nagyon óvatosan lenyomtam a gázpedált...

Akárhányszor hajtottam végig a hazafelé vezető jól ismert úton, még mindig nem tudtam nem észrevenni az esőtől kifakult hirdetések. Minden egyes telefonpóznára tűzött vagy az utcanévtáblákra ragasztott plakát olyan volt nekem, mint egy újabb pofon. Egy jól megérdemelt pofon! Az agyam önkéntelenül visszatért a korábban olyan hirtelen félbeszakított gondolathoz. Ezen az útszakaszon képtelenség szabadulnom tőle. Hiszen időről időre *kedvenc autószerelőm* képe suhant el mellettem.

A legjobb barátomé. Jacobé.

A „NEM LÁTTA EZT A FIÚT?” plakát ötlete nem Jacob apjától származott. Hanem az *enyémtől*. Charlie nyomtatta ki, és terítette be vele az egész várost. És nemcsak Forksot, hanem Port Angelest, Sequimet, Hoquiamot, Aberdeent, és az Olympic-félsziget többi települését is. Gondoskodott róla, hogy Washington állam minden rendőrorrsének falán is ott virítson a szórólap. Saját őrsén egy egész faliújságot szenteltek Jacob keresésének. A tábla azonban majdnem üres volt, ami rettenetesen csalódottá és kiábrándulttá tette.

Apámat nem csak a bejelentések hiánya keserítette el. Sokkal inkább Billy, Jacob apjának viselkedése, aki apa legjobb barátja.

Mert Billy nem vett részt a tizenhat éves „szőkevény” keresésében. Mert Billy nem volt hajlandó La Pushban, a tengerparti rezervátumban, Jacob otthonában kiragasztani a szórólapokat. Mert úgy tűnt, mintha beletörődött volna Jacob eltűnésébe, mintha nem tehetne semmit. Mert Billy kijelentette:

– Jacob már felnőtt. Majd hazajön, ha akar.

Bennem is csalódott, amiért Billy mellé álltam, és én sem voltam hajlandó plakátot ragasztani, mert Billyvel gyakorlatilag mindketten tudtuk, hol van Jacob, és azt is, hogy ezt a *fiút* senki sem látta.

A plakátoktól a szokásos gombóc megint nagygyá dagadt a torkomban, a szememet szokás szerint csípték a könnyek, és örültem, hogy Edward vadászni ment ezen a szombaton. Reakcióm láttán ő is rémesen érezné magát.

Persze a szombatnak volt hátránya is. Ahogy lassan, óvatosan befordultam az utcánkba, megláttam a házunk felhajtóján apa járórkocsiját. Megint kihagyta a horgászást. Még mindig az esküvő miatt duzzog.

Ezek szerint nem tudok majd otthonról telefonálni, pedig fel kéne hívnom...

Leparkoltam a járda szélén a Chevy-műemlék mögött, és elővettem a kesztyűtartóból a mobilt, amit Edward vészhelyzet esetére adott. Bepötyögtem a számot, aztán az ujjamat a piros gombon tartottam, miközben kicsengett. Biztos, ami biztos.

– Halló! – vette fel Seth Clearwater, mire megkönnyebbülten sóhajtottam fel. Túlságosan be voltam rezelve ahhoz, hogy nővérével, Leah-val beszéljek. A mondás, hogy „leharapom a fejedet”, Leah esetében nem feltétlenül volt átvitt értelmű.

– Szia Seth, Bella vagyok.

– Á, helló Bella! Mizújs?

Elszorult a torkom. Rettentően nagy szükségem volt a biztatásra.

– Megvagyok.

– A hírek miatt hívsz?

– Olvasol a gondolataimban.

– Nem mondhatnám. Nem vagyok Alice. Egyszerűen csak kiszámítható vagy – viccelődött. Az odalent, La Pushban lakó quileute

falkából Seth volt az egyetlen, akinek nem esett nehezére nevükön neveznie Cullenéket, hogy a majdnem mindentudó leendő sógor-nőmmel való viccelődést már ne is említsem.

– Tudom. – Egy pillanatra elbizonytalanodtam. – Hogy van?

Nagyot sóhajtott.

– Mint mindig. Nem hajlandó beszélni, pedig tudjuk, hogy hall bennünket. Tudod, igyekszik nem *emberként* gondolkozni. Csak az ösztöneit követi.

– Tudod, hol van most?

– Valahol Észak-Kanadában. Nem tudom, melyik tartományban. Nem nagyon izgatják az államhatárok.

– Van bármi, ami arra utalna, hogy...

– Nem jön haza, Bella. Sajnálom.

Nyeltem egyet.

– Semmi vész, Seth. Kérdés nélkül is tudtam. Csak képtelen vagyok feladni a reményt.

– Na ja. Mind így vagyunk ezzel.

– Kösz, hogy elviselsz, Seth. A többiek biztosan macerálnak miattam.

– Nem ők a legnagyobb rajongóid – hagyta rám vidáman. – Szerintem elég gáz. Jacob döntött és te is. Jake-nek nem tetszik a falka hozzáállása, de ő maga sincs oda az örömtől, hogy még mindig foglalkozol vele.

Elakadt a lélegzetem.

– Azt hittem, nem áll szóba veled.

– Bármennyire igyekszik is, mégsem tud mindent eltitkolni előlünk.

Ezek szerint Jacob tudja, hogy aggódom. Nem tudtam, hogy érezzek efelől... De mindegy, legalább világos előtte, hogy nem

húztam el a csíkot, és nem feledkeztem meg róla teljesen. Lehet, hogy képesnek tartott rá.

– Gondolom, találkozunk az... esküvőn – mondtam, nehezen szűrve a szót a fogam között.

– Naná, ott leszünk anyával. Rendes vagy, hogy meghívtál bennünket.

Elmosolyodtam lelkes hangja hallatán. Bár Clearwaterék meghívása Edward ötlete volt, örültem, hogy eszébe jutott. Jó, hogy Seth ott lesz – kapocs, amely bármennyire gyenge is, a távollevő tanúmhoz fűz.

– Hiányoznál, ha nem jönnél el.

– Mondd meg Edwardnak, hogy üdvözlöm, oké?

– Persze – feleltem, és a fejemet ingattam. Az Edward és Seth között támadt barátság olyasmi volt, amit még mindig képtelen voltam felfogni, azonban azt bizonyította, hogy a dolgok igenis változhatnak. Hogy a vámpírok és a vérfarkasok jól kijöhetnek egymással, ha akarnak, akárki akármit állít is.

Ez a fordulat azonban nem mindenkinek tetszett.

– Jaj! – mondta Seth, s a hangja felugrott egy oktávval. – Öö, Leah hazajött.

– Hát, akkor szia.

A telefon elnémult. Az ülésen hagytam, és lélekben felkészültem arra, hogy bemenjek a házba, ahol Charlie várt.

Szegény apámnak annyi mindennel meg kellett küzdenie. Jacob eltűnése csak szalmaszál volt túlterhelt vállán. Legalább annyira aggódott miattam, alig nagykorú lánya miatt, aki néhány napon belül férjhez megy.

Lassan araszoltam a ház felé a szemerkélő esőben, visszagondolva arra az éjszakára, amikor köztük vele...

Amikor a járőr kocsi hangja Charlie érkezését jelezte, a gyűrű egyszerűen mázsás súlyként kezdte húzni az ujjamat. Legszívesebben zsebre dugtam volna a bal kezemet, vagy inkább ráültem volna. De Edward hűvös, határozott szorítással emelte kettőnk elé.

– Lazíts már, Bella! Ne felejtse el, hogy nem egy gyilkosságot készülsz bevallani.

– Te könnyen beszélsz.

Hegyezttem a fülem, hallom-e már apám bakancsának jellegzetes csoszogását a járdán. Kulcs csörrent az egyébként nyitva levő ajtó zárjában. Ez a hang eszembe juttatta a horrorfilmek azon pillanatát, mikor az áldozat rádöbben, hogy elfelejtette kulcsra zárni az ajtót.

– Nyugodj meg, Bella! – suttozta Edward, szívem egyre gyorsuló dobogását figyelve.

Az ajtó a falnak csapódott, én pedig úgy rezzentem össze, mint-ha sokkolóval értek volna hozzám.

– Szia, Charlie! – kiáltott Edward minden izgalom nélkül.

– Ne! – tiltakoztam suttozva.

– Miért? – súgta vissza Edward.

– Várj, amíg felakasztja a fegyverét!

Edward kuncogva túrt bele kócos, bronzszínű hajába.

Charlie belépett a nappaliba, még mindig egyenruhában, még mindig fegyveresen, és megpróbált fapofát vágni, amikor meglátott bennünket együtt üldögelni a kétszemélyes kanapén. Mostanában nagyon igyekezett, hogy jobban megkedvelje Edwardot. Persze a mostani meglepetés nyilván elveszi majd a kedvét a további próbálkozásoktól.

– Szevasztok, srácok! Mi újság?

– Beszélni szeretnénk veled – közölte Edward ünnepélyesen. – Jó hírünk van.

Charlie arckifejezése az erőltetetten barátságosból egy pillanat alatt sötéten gyanakvóvá változott.

– Jó hír? – morogta egyenesen rám nézve.

– Ül le, Apa!

Fél szemöldökét felvonva öt másodpercig bámult rám, aztán odatrappolt a hátradönthető támlájú fotelhez, és olyan egyenes háttal ült le a legszélére, mint aki tényleg karót nyelt.

– Ne húzd fel magad, Apa! – szólaltam meg kisvártatva a nyomasztó csendben. – Minden rendben.

Edward elhúzta a száját, és tudtam, ez a „rendben” elleni tiltakozása. Ő sokkal inkább olyasvalamit mondott volna, hogy *csodás*, vagy *tökéletes*, vagy *nagyszerű*.

– Hát persze, Bella, hát persze. Ha minden olyan marha jó, akkor miért csurog rólad a víz?

– Nem csurog – hazudtam.

Mogorva arckifejezése elől Edwardhoz bújtam, és kézfejemmel ösztönösen letöröltem a homlokomat, hogy eltüntessem a bizonyítékot.

– Terhes vagy! – tört ki Charlie. – Terhes vagy, nem igaz?

A kérdést nyilvánvalóan nekem szánta, bár közben Edwardot fixírozta, és meg mertem volna esküdni, hogy a keze a pisztolya felé moccan.

– Nem! Még szép, hogy nem! – Legszívesebben oldalba vágtam volna Edwardot, de tudtam, hogy ettől csak nekem lenne véraláfutás a könyököm. Előre megmondtam neki, hogy Apa rögtön erre a következtetésre fog jutni. Mi más magyarázata lehetne annak,

hogy épeszű emberek tizennyolc évesen össze akarnak házasodni? (Edward válasza hallatán az égremeltem a szemem. *A szerelem*. Na persze!)

Charlie sötét pillantása mintha kissé enyhült volna. Általában simán leolvasható az arcomról, hogy igazat mondok-e, így most már hitt nekem.

– Oh, bocsánat!

– Nem haragszunk.

Hosszú szünet következett. Aztán rájöttem, hogy mindketten arra várnak, hogy én mondjak valamit. Kétségbeesetten pislogtam Edwardra. Kizárt dolog, hogy azok a szavak elhagyják a számat.

Rám mosolygott, majd kihúzta magát, és apámhoz fordult.

– Charlie! Tudom, hogy nem a helyes sorrendben csináltam. Hagyományosan téged illetett volna megkérdeznem előbb. Nem állt szándékomban tiszteletlennek lenni, de mivel Bella már igent mondott, és nem szeretném választási lehetőségét csorbítani, ahelyett, hogy megkérném tőled a kezét, inkább az áldásodat kérem. Összeházasodunk, Charlie. A világon mindennél jobban szeretem Bellát, az életemnél is jobban, és – valami csoda folytán – ő is így szeret engem. Áldásod adod ránk?

Határozottnak és nyugodtnak hangzott. Ahogy tökéletesen magabiztos hangját hallgattam, az éleslátás ritka pillanatát éltem át – csupán egyetlen másodpercig. Futólag olyannak láttam őt, amilyenek a világ látja. Egyetlen szívdobbanásnyi időre a bejelentett hír tökéletes értelmet nyert.

Azután megláttam a gyűrűre meredő Charlie képét.

Miközben az arca halványból vörösbe, vörösből lilába, lilából kékbe fordult, elakadt a lélegzetem. Fel akartam állni – nem is tudom, mihez akartam kezdeni, talán a Heimlich-fogást akartam

alkalmazni, hogy meg ne fulladjon –, de Edward megszorította a kezemet, és azt mormogta olyan halkán, hogy csak én hallottam:

– Adj neki egy percet!

A csend ezúttal sokkal tovább tartott. Aztán Charlie arca fokozatosan visszanyerte eredeti árnyalatát. Ajkát lebiggyesztette, felvonta a szemöldökét; felismertem „mélyen elgondolkodó” arckifejezését. Sokáig tanulmányozott bennünket, én pedig éreztem, ahogy Edward ellazul mellettem.

– Azt hiszem, ez nem is annyira meglepő – dörmögte Charlie. – Sejtettem, hogy elég hamar kénytelen leszek valami ilyesmit megérezni.

Kifújtam a levegőt.

– Biztos vagy a dologban? – nézett rám szúrósan.

– Száz százalékig biztos vagyok Edwardban – feleltem magabiztosan.

– De minek összeházasodni? Minek ez a sietség? – méregetett megint gyanakodva.

Azért kellett sietni, mert minden egyes átkozott nappal közelebb kerültem a tizenkilenchez, miközben Edward megmaradt tizenhét éves tökéletességében; olyannak, amilyen több mint kilencven éve volt. Na, nem mintha ez az én olvasatomban szükségessé tette volna a házasságot, de az esküvő részét képezte annak a törékeny és bonyolult kompromisszumnak Edward és énközöttem, ami végül lehetővé tette, hogy eljussak ide, a halandóból halhatatlanná válás határára.

Ezek azonban nem olyasféle dolgok, amiket elmagyarázhattam volna Charlie-nak.

– Ősszel együtt megyünk a Dartmouthra, Charlie – emlékeztette Edward. – Szeretném ezt... – hogy is mondjam? – ...helyesen csinálni. Ilyen a neveltetésem – mosolygott vállvonogatva.

Nem túlzott. Az I. világháború idején komolyan vették a régi-módi erkölcsöt.

Charlie szája szeglete megrándult. Kereste, mibe köthetne bele. De mit mondhatott volna? *Azt szeretném, ha előbb bűnben élnétek?* Apa volt. Nem mondhatott akármit.

– Tudtam, hogy ez lesz a vége – motyogott magában a homlokát ráncolva. Aztán egyszeriben teljesen kisimult és kiüresedett az arca.

– Apa? – kérdeztem aggódva. Edwardra pillantottam, de az ő arcáról sem tudtam leolvasni semmit.

– Ha! – robbant ki Charlie. Összerándultam ültömben. – Hahaha!

Hitetlenkedve bámultam, miközben Charlie kétrét görnyedt a nevetéstől, s rázkódott tőle az egész teste.

Edwardra néztem magyarázatért, de ő összeszorította az ajkát, mintha maga is a nevetését igyekezne elfojtani.

– Na, jó! – bökte ki végül fulladozva Charlie. – Házasodjatok össze! – Majd újra elkapta a röhögőgörcs. – De...

– De mi? – kérdeztem.

– De neked kell elmondanod anyádnak. Én egy szót sem szólok Renée-nek. Ez a te ügyed. – És egyre hangosabban hahotázott.

Megálltam, és kezemet a kilincsen nyugtatva elmosolyodtam. Hát persze, hogy megrémítettek Charlie szavai. Képtelenség ezzel Renée elé állni. Az elhamarkodott házasság előrébb volt a feketelistáján, mint az, ha valaki kiskutyákat főz meg élve.

Ki jósolhatta volna meg a választát? Én nem. Az biztos, hogy Charlie sem. Talán Alice, de őt eszembe se jutott megkérdezni.

– Nos, Bella... – szolt Renée, miután fulladozva eldadoztam a lehetetlen szavakat: *Anya, feleségül megyek Edwardhoz.* – Egy kissé

bosszant, hogy ilyen sokáig vártál a bejelentéssel. A repülőjegy meg egyre drágább lesz. Jaj! – kezdett pánikba esni. – Vajon leveszik Phil gipszét addigra? Tönkreteszi a fotókat, ha nem szmokingban...

– Várj csak, Anya! – hápogtam. – Hogy érted, hogy ilyen sokáig vártam a bejelentéssel? Épp csak most volt az el-el... – képtelen voltam kipréselni magamból az *eljegyzés* szót – ma tisztázódtak a dolgok.

– Ma? Tényleg? Micsoda meglepetés! Azt hittem...

– Mit hittél? Mikor hitted?

– Amikor áprilisban meglátogattatok, az egész nagyon egyértelműnek tűnt. Olyan vagy édesem, mint egy nyitott könyv. De nem szóltam egy szót sem, mert tudtam, hogy felesleges. Pont olyan vagy, mint Charlie. – Lemondóan sóhajtott. – Ha egyszer döntöttél, hiába is győzködne bárki az ellenkezőjéről. Ragaszkodsz az elképzelésedhez, akárcsak apád.

Azután pedig olyasvalamit mondott, amire a legkevésbé számítottam tőle.

– Bella, te nem követed el ugyanazokat a hibákat, amiket én. Olyan a hangod, mintha halálra lennél rémülve, de gondolom, csak azért, mert *tőlem* félsz. – Kuncogott. – Attól, hogy mit fogok gondolni. Tudom, sok mindent mondtam a házasságról és a hülyeségről, és nem vonom vissza, de vedd már észre, hogy ezek a dolgok kifejezetten *rám* voltak igazak. Te teljesen más vagy, mint én. Te a saját hibáidat követed el, és biztos vagyok benne, hogy te is megbánsz majd éppen elég dolgot az életben. De az elkötelezettséggel sosem volt gondod, kislányom. Jobbak az esélyeid, hogy összejőjön neked, mint a legtöbb negyvenévesnek, akit ismerek – nevetett fel újra Renée. – Te vagy az én kis koravén gyermekem. Szerencsére úgy tűnik, találtál egy másik öreg lelket.

– Nem... nem haragszol? Nem gondolod, hogy bődületesen nagy hibát követek el?

– Hát persze, hogy azt kívánom, bárcsak várnál még néhány évet. Miért, szerinted elég öregnek látszom ahhoz, hogy anyós legyek? De ez nem én rólam szól, hanem rólad. Boldog vagy?

– Nem is tudom. Pillanatnyilag éppen testen kívüli élményem van.

– Boldoggá tesz téged ez a fiú, Bella? – kacagott Renée.

– Igen, de...

– Vágysz majd valaha is bárki másra?

– Nem, de...

– De mi?

– De nem fogod azt mondani, hogy pont olyan idétlen vagyok, mint minden más szerelmes tini, amióta a világ világ?

– Te sosem voltál tinédzser, édesem. Te tudod, mi a legjobb neked.

Az elmúlt néhány hétben Renée váratlanul belevetette magát az esküvői előkészületekbe. Naponta órákat lógott a telefonon Edward anyjával, Esmével. Nem kellett amiatt aggódni, hogy az örömszülők nem jönnek majd ki egymással. Renée rajongott Esméért, bár kétlem, hogy bárki képes lett volna máshogy érezni az én imádni való leendő anyósom iránt.

Megúsztam. Edward családja és az enyém együtt szervezte az esküvőt anélkül, hogy bármit tennem, tudnom vagy gondolnom kellett volna ezzel kapcsolatban.

Charlie persze rettentően dühös volt, de az volt benne a szép, hogy nem rám. Renée volt az áruló. Arra számított, hogy majd ő akadályokat gördít az utamba. Mit tehetett ezután, amikor a végső fenyegetése – hogy el kell mondanom Anyának –, kipukkant, mint

egy léggömb? Nem volt a kezében semmi, és ezt tudta is. Így hát csak kókadozott otthon, és arról motyogott, hogy a világon senki-
ben sem lehet megbízni...

– Apa! – kiáltottam, amikor kinyitottam a bejárati ajtót. – Meg-
jöttem.

– Várj, Bells! Maradj, ahol vagy!

– Tessék? – kérdeztem, és automatikusan megtorpantam.

– Adj egy másodpercet! Aú, ez fáj, Alice!

Alice?

– Bocs, Charlie! – trillázta Alice. – Ez milyen?

– Összevérezem.

– Nincs semmi baj. Meg sem sebeztem a bőrödet. Nekem elhi-
heted!

– Mi folyik itt? – tudakoltam bizonytalanul, a küszöbön állva.

– Még harminc másodperc, Bella! – válaszolt Alice. – Türelem
rózsát terem.

– Úgy van – tette hozzá Charlie.

Doboltam a lábammal, annak ütemére számolva a másodperce-
ket. Még mielőtt elértem volna a harmincat, Alice megszólalt:

– Oké, bejöhetsz, Bella!

– Ó! – hüledeztem. – Nahát! Apa! Te aztán...

– Ciki, mi? – vágott közbe Charlie.

– Inkább elégánsnak mondanám.

Elpirult. Alice a könyökénél fogva lassan megforgatta, hogy
szemügyre vehessem a galambszürke szmokingot.

– Fejezd be, Alice! Olyan idiótán festek így!

– Soha, senki nem néz ki idiótának, akit én öltöztetek fel.

– Igaza van, Apa! Fantasztikusan nézel ki. Milyen alkalomra lesz?
Alice a szemét forgatta.

– Utolsó ruhapróba. Mindkettőtöknek.

Nagy nehezen elszakítottam pillantásomat a szokatlanul elegáns Charlie-ról, s csak ekkor vettem észre az elővigyázatosan a kanapéra fektetett, rettegett fehér ruhásákokot.

– Jaj, ne!

– Csak semmi para, Bella! Nem tart sokáig.

Nagy levegőt vettem, és lehunytam a szemem. Ki sem nyitottam, úgy bukdácsoltam fel a lépcsőn a szobámba. Bugyira és melltartóra vetkőztem, és egyenesen kinyújtottam a karomat.

– Az ember azt hinné, bambuszszálkát szúrok a körmöd alá – motyogott magában Alice, amikor felért.

Nem törődtem vele. Álomvilágomba menekültem.

Álomvilágomban az egész esküvői macerán túlvoltunk. Megvolt. Máris szőnyeg alá seperhetem és elfelejthetem.

Egyedül voltunk, csak Edward és én. A helyszín elmosódott, és egyfolytában változott – ködös erdőből felhős várossá alakult, majd sarkvidéki éjszakává, mivel Edward titokban tartotta nászutunk célpontját, hogy megleljen vele. Engem azonban a *hol* nem különösebben izgatott.

Együtt voltunk, én pedig maradéktalanul teljesítettem egyezségünk rám eső részét. Hozzámentem. Ez volt a nagy dolog. De az összes elképesztő ajándékát is elfogadtam, és igaz, hogy feleslegesen, de felvettek a Dartmouth Főiskolára, ahol összfel kellene kezdenem a tanulmányaimat. Most rajta a sor.

Mielőtt vámpírrá változtatna – ez volt a nagy kompromisszum ráeső része –, még valamit meg kell tennie.

Edward mániákusan aggódott azon, hogy feladok emberi dolgokat, olyan élményeket, amikből nem akarta, hogy kimaradjak. A leg többje, mint például a végzős bál, nekem butaságnak tűnt.

Csupán egyetlen emberi tapasztalás volt, amit nem szerettem volna kihagyni. Természetesen ez volt az, amiről jobb szerettem volna, ha teljesen megfeledekzem.

Igazság szerint keveset tudtam arról, milyen leszek, amikor már nem vagyok ember. A saját szememmel láttam újszülött vámpírokat, és hallottam leendő családom minden sztoriját azokról az első, vad napokról. Évekig a *szomjúság* lesz a legfőbb jellemzőm. Időbe telik, mire újra önmagam leszek. És amikor majd tökéletesen fogok uralkodni magamon, akkor sem fogok soha pontosan úgy érezni, mint most.

Emberként... szenvedélyes szerelemmel.

Át akartam élni mindent, mielőtt felcserélném meleg, törékeny, feromon hajtotta testemet valami gyönyörű, erős... és ismeretlenre. *Igazi* nászutat akartam Edwarddal, és annak ellenére, hogy tartott a veszélyektől, melyeknek így ki leszek téve, beleegyezett, hogy megpróbáljuk.

Alig érzékelttem Alice jelenlétét és azt, ahogy a szatén siklott a bőrömmön. Pillanatnyilag nem izgatott, hogy az egész város rólam beszél. Nem gondoltam a felhajtásra, melynek nemsokára a középpontja leszek. Nem aggódtam, hogy meg fogok botlani az uszályomban, hogy vihogni fogok, amikor nem kellene, hogy túl fiatal vagyok, hogy annyian fognak bámulni, sőt még az üres szék miatt sem, ahol apa legjobb barátjának kellene ülnie.

Edwarddal voltam boldog Álomvilágomban.

2. EGY HOSSZÚ ÉJSZAKA

– MÁRIS HIÁNYZOL!

– Nem kell elmennem. Maradhatok...

– Hmm...

Egy hosszú pillanatig csend volt, csak a szívem kalapált. Zihálva lélegeztünk, suttogva kapkodtuk a levegőt.

Néha olyan könnyen el tudtam felejteni, hogy egy vámpírral csókolózom. Nem mintha hétköznapi vagy közönséges halandóként gondoltam volna rá – egy másodpercre sem feledkezhettem meg soha arról, hogy olyasvalakit ölelek, aki még egy angyalnál is szebb –, hanem mert úgy tűnt, mintha semmiből sem állna, hogy ajkát az ajkamra, az arcomra, a nyakamra tegye. Azt állította, már rég túl van a kísértésen, amit a vérem jelent számára, s maga az elképzelés, hogy elveszíthet, kigyógyította a vágyból. De tudtam, hogy a vérem illata még mindig fájdalomt okoz neki, égeti a torkát, mintha lángokat lélegezne be.

Kinyitottam a szemem, és láttam, hogy az övé is nyitva, s az arcomat bámulja. Sosem értettem, miért néz így rám. Mintha én lennék a főnyeremény, nem pedig az örületesen szerencsés nyertes.

Egy pillanatig farkasszemet néztünk. Arany szeme olyan mély volt, hogy úgy képzeltem, egészen a lelkéig látok. Butaságnak tűnt, hogy ez a kérdés, mármint a lelke létezése, valaha is kétséges volt, még akkor is, ha vámpír. Senkinek nem volt nála szebb lelke, szebb, mint zseniális elméje, semmihez sem fogható arca, vagy káprázatos teste.

Úgy nézett vissza rám, mintha ő is látná az én lelkemet, és mintha tetszene neki, amit lát.

Az én gondolataimban azonban nem tudott olvasni, mint mindenki máséban. Ki tudja miért, valami fura zavar az agyamban immunissá tett minden rendkívüli és ijesztő dolog ellen, amire egyik-másik halhatatlan képes. (Csak az agyam volt immunis, a testem azonban még védtelen maradt olyan vámpírok támadásával szemben, akik máshogy működtek, mint ő.) Akármilyen rendelleneség óvta is tőle a gondolataimat, én határozottan örültem ennek. Gondolni sem akartam arra, hogy mi lenne egyébként.

Újra közelebb húztam arcát az enyémhez.

– Nem kérdéses, hogy maradok – motyogta.

– Nem, nem! Ma van a legénybúcsúd. Menned kell.

Ezt mondtam, de közben jobb kezem ujjai bronz hajába túrtak, a bal kezem pedig a derekát húzta közelebb. Hűvös tenyerével az arcomat simogatta.

– A legénybúcsút olyanoknak találták ki, akik szomorúak, amiért vége az agglegényéletüknek. Én viszont alig várom, hogy magam mögött hagyjam. Vagyis nem igazán van értelme.

– Igaz – leheltem torka téliesen hűs bőrére.

Elég közel álltam a boldogsághoz. Charlie nyilván a szobájában aludt, ami gyakorlatilag egyet jelentett azzal, hogy egyedül vagyunk. Összegömbölyödtünk kis ágyamon, összefonódva, amennyire csak lehet, eltekintve a vastag takarótól, amibe bebugyoláltam magam, mint egy báb. Utáltam, hogy szükség van a takaróra; valahogy tönkretette a romantikát, ha a fogam vacogni kezdett. Azt pedig Charlie nagyon furcsállaná, ha augusztusban bekapcsolnám a fűtést.

De ha már én kénytelen voltam betakarózni, legalább Edward inge a földön hevert. Sosem sikerült betelnem tökéletességével, fehér, hűvös és márványsima testével. Végigsimítottam mellkasán, keresve a lapos hasához vezető utat, és csak ámuldoztam. Könnyű borzongás futott végig rajta, szája újra megtalálta az enyémet. Nyelvemet óvatosan üveg simaságú ajkához nyomtam, mire felsóhajtott. Édes lélegzete hűvösen és illatosan cirógatta végig az arcomat.

El akart húzódni – mindig így reagált, amikor úgy érezte, túl messzire mentünk. Reflexszerűen tett így, miközben legszívesebben folytatta volna. Edward élete nagy részében visszautasított minden testi örömet. Tudtam, hogy most ijesztő lehet neki ez a változás.

– Várj! – mondtam, elkaptam a vállát, és közelebb húzódtam hozzá. Fél lábamat egy rúgással kiszabadítottam, és köré fontam. – Gyakorlat teszi a mestert.

– Mostanra már eléggé mesterei vagyunk a dolognak, nem gondolod? – heherészett. – Aludtál te egyáltalán az elmúlt hónapban?

– De ez a jelmezes főpróba – emlékeztettem –, és mi csak egyes jeleneteket próbáltunk el. Nincs idő továbbra is óvatoskodni.

Azt hittem, nevetni fog, de nem felelt, és a teste megmerevedett a hirtelen izgalomtól. Szemében az arany, ami eddig folyékony volt, mintha megkeményedett volna.

Végiggondoltam szavaimat, és rájöttem, mit hallhatott ki belőlük.

– Bella! – suttogetta.

– Ne kezd most megint! – mondtam. – Megegyeztünk.

– Nem is tudom. Alig bírok koncentrálni, amikor így vagy velem. Képtelen vagyok világosan gondolkodni. Nem fogom tudni visszafogni magam. Bajod lesz belőle.

– Ugyan már!

– Bella...

– Psszt! – Megcsókoltam, hogy elfojtsam pánikrohamát. Ezt már hallottam. Nem bújhat ki az egyezés alól, miután ragaszkodott ahhoz, hogy előbb hozzámenjek.

Egy pillanatra visszacsókolt, de éreztem, hogy nem az addigi hévvel. Aggódik, mindig aggódik. Mennyire más lenne, ha már nem kellene nyugtalankodnia miattam! Mit kezdene azzal a sok szabadidejével? Kénytelen lenne új hobbi után nézni.

– Hogy van az inad? – kérdezte.

Tudván, hogy nem szó szerint érti, így feleltem:

– Finom melegen.

– Komolyan? Nem szállt bele a bátorságod? Még nem késő meggondolnod magad.

– Te ki akarsz rúgni?

– Csak biztosra megyek – kacarászott. – Nem akarom, hogy olyasvalamit tegyél, amiben nem vagy tökéletesen biztos.

– Biztos vagyok benned. A többit majd valahogy túlélem.

Tétovázott, mielőtt felelt volna, én pedig azon tűnődtem, vajon mit mondtam már megint, amit nem kellett volna.

– Tényleg? – kérdezte halkán. – Mármint nem az esküvőre gondolok, abban biztos vagyok, hogy azt minden kétséged ellenére túléled, hanem az utánra... mi lesz Renée-vel, és mi lesz Charlie-val?

Felsőhajtottam.

– Hiányozni fognak. – Vagy ami még rosszabb, én fogok hiányozni nekik, de nem akartam olajat önteni a tűzre.

– Angela, Ben, Jessica és Mike?

– A barátaim is hiányozni fognak – mosolyogtam a sötétben. – Főleg Mike. Jaj, Mike! Hogy élek nélküle ezután?

Edward felmordult.

Felnevettem, de aztán elkomolyodtam.

– Edward, már vagy ezerszer végigrágtuk ezt. Tudom, hogy nehéz lesz, de ez az, amit akarok. Téged akarok, téged és örökre. Egyetlen élet egyszerűen nem elég nekem.

– Örökre jéggé dermedve tizennyolc évesen – suttozta.

– Minden nő álma – ugrattam.

– Sosem változol... sosem haladsz előre.

– Ez mit jelent?

Nem válaszolt azonnal.

– Emlékszel, amikor megmondtuk Charlie-nak, hogy összeházasodunk? És ő azt hitte... terhes vagy?

– És azt fontolgatta, hogy lelőjön-e téged – vihogtam. – Ismerd be, hogy egy másodpercig komolyan elgondolkodott rajta!

Nem felelt.

– Mi a baj, Edward?

– Csak azt kívánom... nos, hogy bárcsak igaza lett volna!

A csodálkozástól a lélegzetem is elállt.

– Leginkább amiatt, mert lehetett volna igaza is. Hogy volna ilyen lehetőségünk. Gyűlölöm ezt is elvenni tőled.

Beletelt egy percbe, mire felelni tudtam.

– Tudom, mit csinálok.

– Honnan tudhatnád, Bella? Nézd meg az anyámat! Nézd meg a húgomat! Nem olyan egyszerű áldozat, mint amilyennek képzeled.

– Esme és Rosalie pompásan kijön egymással. Ha később gondot okoz, megtehetjük ugyanazt, amit Esme: örökbe fogadhatunk.

Felsóhajtott, de a hangja vad volt.

– Nem helyes! Nem akarom, hogy miattam kénytelen legyél áldozatot hozni. Adni akarok neked, nem elvenni tőled. Nem akarom ellopni a jövődet. Ha emberek lennénk...

Kezemet a szájára tapasztottam.

– Te vagy a jövőm. Most pedig hagyj abba! Ne lógasd az orrod, mert hívom a testvéreidet, hogy vigyenek el innen! Talán mégis szükséged van arra a legénybúcsúra.

– Sajnálom. Nyavalygok, igaz? Biztos az idegeim teszik.

– Talán neked szállt inadba a bátorságod?

– Nem abban az értelemben. Egy évszázadot vártam, hogy elvehessem Önt, Miss Swan. Alig várom az esküvői ceremóniát...

– Elhallgatott a gondolat kellős közepén. – Ó, az isten szerelmére!

– Mi a baj?

– Nem kell hívnod a testvéreimet – mondta fogcsikorgatva. – Emmett és Jasper nyilvánvalóan nem fogják hagyni, hogy kibújjak a ma esti buli alól.

Egy pillanatra szorosabban öleltem magamhoz, azután elengedtem. Eszem ágában sem volt szembeszállni Emmettel.

– Érezd jól magad!

Csikorgás hallatszott az ablak felől, valaki acélos körömmel karmolászta az üvegtáblát, és el is érte a kívánt hatást, mert a szőr is felállt a hátamon tőle.

– Ha nem küldöd ki Edwardot – sziszegte az éjszakában egyelőre még láthatatlan Emmett vészjóslóan –, majd mi bejövünk érte.

– Menj! – nevettem. – Még mielőtt darabokra szedik a házunkat.

Edward grimaszolva ugyan, de egyetlen könnyed mozdulattal felkelt, s egy másikkal már fel is vette az ingét. Lehajolt, és homlokon csókolt.

– Aludj! Nagy nap lesz holnap.

– Kösz! Ettől biztosan jól el tudok lazulni.

– Találkozunk az oltár előtt.

– A fehér ruhás leszek. – Tetszett, hogy ilyen tökéletesen blazírtan hangzott.

Heherészve felelt:

– Nagyon meggyőző. – Majd hirtelen leguggolt, izmai megfeszültek, mint a rugó. És eltűnt. Olyan gyorsan ugrott ki az ablakon, hogy azt szemmel képtelen voltam követni.

Odakintről halk puffanás hallatszott és Emmett káromkodása.

– Jó lesz, ha vigyáztok, és nem késik el miattatok – mormogtam, tudván, hogy hallják.

Ekkor Jasper arca jelent meg az ablakban, mézszínű haja ezüstösen csillogott a felhőkön áttörő gyenge holdfényben.

– Ne aggódj, Bella! Időben hazavisszük.

Egyszeriben nagyon nyugodt lettem, s minden kételyem jelentéktelennek tűnt. Jasper a maga módján ugyanolyan tehetséges volt, mint Alice a rejtélyes, ámde precíz jóslataival. Jasper nem a jövőbe lát, hanem képes befolyásolni a hangulatot, az ember kénytelen úgy érezni, ahogyan ő akarja.

Feszengve, még mindig a takarómba bugyolálva felültem.

– Jasper? Mit csinálnak a vámpírok a legénybúcsún? Ugye nem sztriptízklubba viszitek?

– Ne árulj el semmit! – morogta Emmett odalentről. Egy újabb puffanást követően Edward halkán felnevetett.

– Nyugi! – legyintett Jasper, mire megnyugodtam. – Nekünk, Culleneknek megvan a magunk verziója. Csak egypár puma, meg néhány grizzly. Nagyjából egy átlagos esti kiruccanás.

Eltűnődtem azon, hogy vajon tudok-e majd valaha én is ilyen könnyedén beszélni a vámpírok „vegetáriánus” étrendjéről.

– Köszí, Jasper!

Rám kacsintott, majd eltűnt a szemem elől.

Mélységes csend honolt odakint. Charlie horkolása tompán át-szűrődött a falon.

Fejemet a párnára hajtottam. Elálmosodtam. Ez volt az utolsó éjszakám Isabella Swanként. Holnap éjjelre Isabella Cullen leszek. És ez jól hangzott, még akkor is, ha ez az esküvősi csak púp a hátamon.

Kis ideig hagytam a gondolataimat elkalandozni, arra számítva, hogy hamarosan elalszom. Azonban néhány perc elteltével azt vettem észre, hogy éberebb lettem. A szorongás kezdett visszaszivárogni a gyomromba. Az ágy túl puhának tűnt, túl melegnek Edward nélkül. Jasper messze járt, és vele együtt eltűnt minden békés, laza érzésem.

Rettentően hosszú nap lesz a holnap.

Tudatában voltam annak, hogy legtöbb félelmem marhaság, már csak magamat kellett legyőznöm. A figyelem az élet elkerülhetetlen része. Nem olvadhatok bele mindig a környezetbe. Azonban akadt néhány egészen konkrét és teljesen megalapozott félelmem.

Elsőnek mindjárt az esküvői ruha uszálya. Ezzel kapcsolatban Alice hagyta, hogy művészi hajlama diadalmaskodjon a praktikum felett. Leküzdeni Cullenék lépcsőjét magas sarkúban és uszályal, lehetetlen vállalkozásnak tűnt. Gyakorolnom kellett volna.

Azután a vendégek.

Tanya családja, a Denali klán, valamikor a ceremónia előtt fog megérkezni.

Rizikós lenne Tanyáékat egy helyiségben hagyni a quileute-rezervátumból érkező vendégekkel, Jacob apjával és Clearwaterékkal. Denaliék nem rajonganak a vérfarkasokért. Tanya testvére, Irina nem is jön el az esküvőre. Még mindig gyűlöli a vérfarkasokat, amiért megölték a barátját, Laurent-t (amikor éppen velem akart végezni). Eme ellenszenvnek köszönhetően hagyták magukra Denaliék Edward családját a legnehezebb időkben. A quileute farkasokkal kötött valószínűtlen szövetség mentette meg valamennyiünk életét, amikor ránk támadt egy horda újszülött vámpír...

Edward amellet kardoskodott, hogy nem lesz veszélyes, ha Denaliék a quileute-ok közelében vannak. Tanyának és egész családjának – Irina kivételével – rettenetes lelkiismeret-furdalása volt, amiért cserbenhagytak bennünket. A fegyverszünet a vérfarkasokkal olyan – korántsem nagy – ár volt, melyet hajlandóak voltak megfizetni, hogy részben kiegyenlítsék ezt az adósságukat.

Ez volt a nagyobbik gond, de volt ott még egy kisebb is: törékeny önbizalmam.

Még sosem láttam Tanyát, de biztosra vettem, hogy ez a találkozás nem lesz kellemes élmény az egómnak. Egyszer, valamikor, még a születésem előtt, valószínűleg meg akarta szerezni Edwardot – na, nem mintha nem tudnám megérteni őt vagy bármely másik nőt, hogy Edwardra ácsingózik. Azonban Tanya minimum szép lesz, de az is lehet, hogy gyönyörű, s bár Edward egyértelműen – igaz, érthetetlen módon – engem kedvel jobban, képtelen leszek nem összehasonlítani magam vele.

Morogtam egy kicsit, amíg Edward, aki ismeri a gyengéimet, olyasvalamit nem mondott, amitől lelkifurdalásom lett.

– Mi állunk hozzájuk a legközelebb, Bella – emlékeztetett. – Tudod, nincs családjuk, még mindig árváknak érzik magukat, ennyi idő elteltével is.

Így hát elfogadtam, és nem húztam a számat.

Tanyának ekkor már nagy családja volt, majdnem akkora, mint Cullenéké. Öten voltak: Tanyához, Kate-hez és Irinához úgy csatlakozott Carmen és Eleazar, mint egykoron Alice és Jasper Cullenékhez, s mindannyiukban megvolt a vágy, hogy könnyörületebben éljenek, mint a normál vámpírok.

A nagy társaság ellenére azonban Tanya és testvérei bizonyos szempontból még mindig egyedül voltak. Még mindig gyászoltak. Mert valamikor réges-régen nekik is volt anyjuk.

El tudtam képzelni az úrt, amit egy ilyen veszteség hagy maga után, még ezer év elteltével is. Megpróbáltam elképzelni a Cullen családot az alapítója, központja, irányítója, édesapjuk, Carlisle nélkül. Nem sikerült.

Carlisle elmesélte nekem Tanya történetét a számtalan hosszú éjszaka egyikén, amikor sokáig maradtam Cullenéknél, és tanultam, amennyit csak tudtam, hogy minél jobban felkészüljek az általam választott jövőre. Tanya édesanyjának története egy volt a sok óvatosságra intő eset közül, mely példázza azon szabályok egyikét, amikkel tisztában kell lennem, amikor csatlakozom a halhatatlanok világához. Tulajdonképpen csupán egy szabály, egyetlen szabály, mely ezer apró fazettára bomlik: *Tartsd meg a titkot!*

Titkot tartani sok mindent jelent – gyanakvást nem keltve élni, mint Cullenék, továbbállni, mielőtt az embereknek feltűnne, hogy nem öregszenek. Vagy teljesen távol tartani magukat az emberektől

– kivéve étkezésekkor –, ahogy a nomádok, James és Victoria élt régen, és ahogy Jasper barátai, Peter és Charlotte még mindig él. Azt jelentette, hogy felügyelet alatt tartasz minden általad létrehozott új vámpírt, ahogyan Jasper is tette, amikor Mariával élt. S amit Victoria elmulasztott megtenni újszülötteivel.

És azt is jelentette, hogy csínján kell bánni az átváltoztatással, mert bizonyos teremtmények felett nincs hatalmad.

– Nem tudom, hogy hívták Tanya édesanyját – ismerte be Carlisle. Szőke hajához hasonló árnyalatú arany szemében szomorúság csillogott, ahogy Tanya fájdalomra gondolt. – Ha tehetik, nem beszélnek róla, és szándékosan nem gondolnak rá. Az a nő, aki Tanyát, Kate-et és Irinát teremtette, aki szerette őket, azt hiszem, sok évvel a születésem előtt élt, még a mi világunk pestise, a halhatatlan gyerekek ideje előtt.

El nem tudom képzelni, mit gondoltak a régiek. Vámpírokat csináltak olyanokból, akik alig voltak idősebbek egy csecsemőnél.

Le kellett nyelnem a torkomban gyűlő epét, amikor az általa leírt képet magam elé képzeltem.

– Igazán gyönyörűek voltak – magyarázta sietve Carlisle, reakcióm láttán. – Olyan kedvesek, olyan bájosak, hogy azt el sem tudod képzelni. Az ember kénytelen volt szeretni őket. Nem tehetett mást. Azonban semmire sem lehetett megtanítani őket. Megrekedtek azon a szinten, ahol voltak, amikor megharapták őket. Imádni való kétévesek, gödröcskés arccal gügyörésztek, és ha megéheztek, ettek, és semmiféle figyelmeztetés sem tartotta vissza őket. Az emberek lassanként suttogni kezdtek, mindenféle történetek kezdtek keringeni róluk, terjedt a félelem, mint tűz a száraz bozótban...

Tanya anyja is létrehozott egy ilyen gyereket. Ahogy a többiekét, az ő tettének okát sem értem. – Nagy levegőt vett, hogy megnyugodjon. – Természetesen a Volturi sem maradhatott ki az ügyből.

Ezúttal is megborzongtam a név hallatán, mint mindig, amikor az olasz vámpírok klánjáról hallottam – akik királyi fenségnek tartják magukat, és ebben a történetben is központi szerepet játszottak. Nem létezhetett törvény, ha nem létezett büntetés; nem létezhetett büntetés, ha nem volt, aki alkalmazza. A régiek, Aro, Caius és Marcus irányította a Volturi seregeket; én csak egyszer találkoztam velük, de azon a rövid találkozáson úgy tűnt, mintha Aro, erős gondolatolvasó képességével – aki egyetlen érintésből tudott minden gondolatot, ami valaha is átsuhant az illető agyában – lenne a valódi vezető.

– A Volturi klán tagjai otthon, Volterrában, és az egész világon tanulmányozták a halhatatlan gyermekeket. Caius végül úgy döntött, hogy a kicsik képtelenek megőrizni a titkot, ezért el kellett pusztítani őket. Mint mondtam, szeretni valóak voltak. Nos, a szövetségek az utolsó leheletükig harcoltak, hogy megvédjék őket, s megtizedeltettek. A vérontás földrajzilag nem terjedt ki akkora területre, mint később észak és dél háborúja, de a maga módján pusztítóbb volt. Régen fennálló szövetségek, régi szokások, barátságok... Sok minden elveszett. Végül teljesen kiirtották ezt a szokást. A halhatatlan gyermekek olyan tabuvá váltak, hogy még megemlíteni sem volt szabad őket. Amikor a Volturival éltem, találkoztam két halhatatlan gyermekkel, így hát első kézből tudom, milyen hatást váltottak ki. Miután véget ért az általuk okozott katasztrófa, Aro évekig tanulmányozta a kicsiket. Ismered rámenősen

kíváncsi hozzáállását; azt remélte, meg lehet szelídíteni őket. De végül egyhangú döntés született: megengedhetetlen a halhatatlan gyermekek létezése.

Már majdnem megfeledeztem a Denali nővérek anyjáról, amikor a történet visszakanyarodott hozzá.

– Nem világos pontosan, mi is történt Tanya anyjával – mondta Carlisle. – Tanya, Kate és Irina semmit sem tudott addig a napig, amikor a Volturi emberei értük nem jöttek, s anyjuk, valamint illegális teremtménye már a foglyuk nem lett. Csupán a tudatlanság mentette meg Tanya és testvérei életét. Aro megérintette őket, és látta tökéletes ártatlanságukat, így nem kaptak büntetést anyjukkal együtt. Egyikük sem látta soha azelőtt a kislíút, s még csak nem is sejtette létezését addig a napig, amíg lángolni nem látták anyjuk karjaiban. Csak találgatni tudok, de úgy vélem, anyjuk éppen ettől a sorstól akarta megvédeni őket, amikor eltitkolta előlük a gyermeket. De akkor vajon miért teremtette? Ki volt a kislíú, aki olyan sokat jelentett a számára, hogy átlépte ezt az átléphetetlen határvonalat? Tanya és a többiek sosem kaptak választ egyetlen kérdésükre sem. Anyjuk bűnösségében azonban nem kételkedhettek, és nem hinném, hogy valaha is meg tudtak bocsátani neki.

Caius, annak ellenére, hogy Aro biztosította őt Tanya, Kate és Irina tökéletes ártatlanságáról, őket is tűzbe akarta vetni. Bűnrészesség címén. Szerencsájükre azonban Arónak éppen kegyes napja volt. Tanyának és testvéreinek megbocsátottak, de a szívük sosem gyógyult be, és a törvényt igencsak tiszteletben tartják...

Nem is tudom, mikor ment át a felidézett emlék álomba. Az egyik pillanatban mintha még Carlisle-t hallgattam volna,

az ő arcát láttam, majd egy pillanattal később szürke, puszta föld volt előttem, és tömjénfüstöt éreztem a levegőben. Nem voltam egyedül.

Egy sereg alak állt szétszóródva a szántóföld közepén, mindannyian hamuszín köpönyegbe burkolózva, amit ijesztőnek kellett volna éreznem – csakis a Volturi tagjai lehettek, én pedig, annak ellenére, hogy mire ítélték legutóbbi találkozásunkkor, még mindig ember. Azt azonban tudtam, ahogyan az álmomban néha előfordul, hogy láthatatlan vagyok számukra.

Körülöttem mindenfelé elszórtan füstölgő kupacok. Felismerem a levegőben terjengő édeskés illatot, és nem vizsgáltam meg jobban a dombocskákat. Nem vágytam az általuk kivégzett vámpírok arcát nézegetni, részben attól tartva, hogy felismerem valakit az izzó halotti máglya parazsában.

A Volturi katonái körbeálltak valakit vagy valamit, s hallottam izgatott suttogásukat. Közelebb óvakodtam a köpönyegesekhez, mivel az álom arra kényszerített, hogy kiderítsem, ki vagy mi az, amit ennyire erősen tanulmányoznak. Óvatosan besurranva két magas, leplet viselő, sziszegő alak közé, végül megláttam vitájuk tárgyát egy kisebb buckán.

Szép volt, imádni való, pontosan, ahogy Carlisle leírta. Még totyogós kislány, alig két éves. Világosbarna, göndör fürtök keretezték gömbölyű orcájú és telt ajkú angyali arcoskáját. Remegett, a szeme lehunyva, mintha attól félne, hogy látnia kell, ahogy a halál másodpercről másodpercre közeledik.

Olyan erővel tört rám a kényszer, hogy megmentsem a szépséges, halálra rémült gyermeket, hogy a Volturi mindent elsöpörő fenyegetése sem számított többé. Utat törtem mellettük, nem

törődve azzal, hogy észrevesznek-e. Leráztam magamról a rettegést. A kislány felé rohantam.

Amikor azonban tisztán ki tudtam venni a dombot, amin ült, megtorpantam. Nem föld vagy szikla volt, hanem egy halom kiszáradt, élettelen emberi test. Képtelen voltam nem belenézni az arcokba. Mindet ismertem – Angelát, Bent, Jessicát, Mike-ot... És közvetlenül a gyönyörű kislány alatt ott hevert a szüleim teste.

A gyermek kinyitotta élénk, vörösén izzó szemét.

3. A NAGY NAP

FELPATTANT A SZEMEM.

Vacogva, levegő után kapkodva feküdtem percekig meleg ágyamban, s próbáltam elszakadni az álomtól. Odakint az ég szürkéből halvány rózsaszínre váltott, miközben arra vártam, hogy a szívverésem lassuljon.

Amikor újra a jól ismert, rendetlen szobám valóságában éreztem magam, egy kicsit dühös lettem magamra. Hogy álmodhatok ilyet az esküvőm előtti éjjel? Ez lesz a vége, ha az éjszaka kellős közepén félelmetes történeteken töröm a fejem.

Hogy mihamarabb lerázhassam magamról a rémálmot, feleslegesen korán felöltöztem, és lementem a konyhába. Először is rendet tettem a már amúgy is rendes szobákban, aztán amikor Charlie felkelt, palacsintát sütöttem neki. Én, lévén túlságosan izgatott az evéshez, csak ültem ott izegve-mozogva, mint a sajtukucac, miközben ő reggelizett.

– Háromkor te mész Mr. Weberért – emlékeztettem.

– Nem sok dolgom akad ma azon kívül, hogy elvigyem a lelkészt, Bells. Nem hinném, hogy megfélemedznék az egyetlen feladatomról. – Charlie szabadságot vett ki az esküvő napjára, és nyilvánvalóan fogalma sem volt, mit kezdjen az idejével. Pillantása időnként titkon a lépcső alatti beépített szekrényre tévedt, ahol a horgászfelszerelését tartotta.

– Nem ez az egyetlen dolgod. Fel is kell öltöznöd, és jól kell kinézned.

Savanyúan nézett a tányérjába, és azt motyogta:

– Úgy fogok kinézni, mint egy majom.

Ekkor energikusan kopogtattak.

– Még te beszélsz? – álltam fel grimaszolva. – Alice egész nap engem fog cicomázni.

Charlie elgondolkozva bólogatott, hogy hát tényleg, az ő megpróbáltatásai mégiscsak alulmúlják az enyémet. Amikor elmentem mellette, nyomtam egy puszit a feje búbjára, mire elpirult és harákolni kezdett, aztán mentem ajtót nyitni legjobb barátnőmnek és jövődóbeli testvéremnek.

Alice ezúttal nem zselézte égnek rövid, fekete haját, ahogy szokta, hanem lesimította és apró hullámokba tűzte koboldarca körül, amin egyébként meglepően gyakorlatias arckifejezés ült. Elrángatott a háztól, miközben épp csak hátraszólt a válla fölött, hogy:

– Szia, Charlie!

Alice szemügyre vett, miközben beszálltam a Porschéjába.

– A fenébe, hogy néz ki a szemed? – kérdezte, majd rosszállóan cüccögött. – Mi a túrót műveltél? Egész éjjel fenn voltál?

– Majdnem.

Szikrázott a szeme dühében.

– Véges az időm, ami alatt káprázatosná kell hogy tegyelek, Bella. Vagyázhattál volna jobban a nyersanyagomra.

– Senki sem várja, hogy káprázatos legyek. Nagyobb baj, hogy esetleg elalszom a ceremónia alatt, és nem mondom ki időben az „igen”-t, Edward meg elhúzza a csíkot.

– Ha látom, hogy lecsukódik a szemed, majd megdoblak a csokrommal – nevetett.

– Köszí.

– Holnap bőven lesz időm kialudni magad a repülőn.

Felvontam a szemöldökömet. *Holnap*. Elmerengtem. Ha ma este a fogadás után elindulunk, és holnap még mindig a repülőn leszünk... hát akkor nem az idahóji Boise-ba megyünk. Edward egyetlen utalást sem ejtett. Nem aggódtam túlzottan a rejtély miatt, de azért elég furcsa volt nem tudni, hol alszom holnap éjjel. Vagy ha minden jól megy, hol *nem* alszom...

Alice észrevette, hogy kikotyogott valamit, mire a homlokát ráncolta.

– Mindent becsomagoltam neked, nincs semmi dolgod – mondta, hogy a figyelmemet elterelje.

Sikerült.

– Alice, jobban örülnék, ha hagynád, hogy én pakoljam be a saját cuccomat.

– Abból túl sok mindenre rájöttél volna.

– És akkor nem vásárolhattál volna be nekem.

– Tíz rövid óra múlva hivatalosan is a tesóm leszel... ideje, hogy levetkőzd az új ruhák iránti ellenszenvedet.

Álomittasan bámultam ki az ablakon a házuk felé vezető úton.

– Megjött már? – kérdeztem.

– Ne aggódj, itt lesz, mire felcsendül a zene. De te úgysem fogod látni, akármikor is érkezik vissza. Mindent a hagyományok szerint csinálunk.

– Hagyományok! – horkantam fel.

– Na jó, ha a menyasszonytól és a vőlegénytől eltekintünk.

– Pedig Edward leselkedett.

– Nem éppen... én vagyok az egyetlen, aki látott téged a ruhában. Nagyon ügyeltem, hogy ne gondoljak rá, amikor a közelemben volt.

– Látom, sikerült újrahasznosítanod a ballagási dekorációkat – mondtam, amikor bekanyarodtunk a felhajtóra. A házhoz vezető út jó három mérföldnyi szakaszát újra több százezer pislákoló fény szegélyezte. Ezúttal azonban szaténszalagokkal is megspékelt a díszletet.

– Ki a kicsit nem becsüli, a nagyot nem érdemli. Jól nézd meg, mert a benti dekorációt nem fogod látni, csak amikor eljön az ideje. – Azzal beállt a főépülettől északra fekvő hatalmas garázsba. Emmett nagy dzsipje még mindig nem volt ott.

– Mióta nem láthatja a menyasszony a díszítést? – tiltakoztam.

– Amióta engem nevezett ki felelőssé. Azt akarom, hogy teljes pompájában hasson rád, amikor lejössz a lépcsőn.

Befogta a szememet, mielőtt beengedett volna a konyhába. Azonnal elárasztottak az illatok.

– Ez meg mi? – kérdeztem, miközben bevezetett a házba.

– Túl erős? – kérdezte azonnal aggodalmassá vált hangon. – Te vagy itt az első ember. Remélem, jól sikerült.

– Csodás az illata – biztosítottam. Jóformán részegítő volt, de egyáltalán nem eltúlzott. A különböző illatok egyensúlya finom

és hibátlan volt. – Narancsvirág... orgona... és még valami. Igazam van?

– Ügyes vagy, Bella! Csak a fréziát és a rózsát hagytad ki.

Egészen addig nem vette le a kezét a szememről, amíg a hatalmas fürdőszobába nem értünk. Egy szépségszalonnai kellék sorakozott a hosszú pulton; csak ámultam a rengeteg kence láttán, s kezdtem érezni az álmatlan éjszaka hatását.

– Komolyan szükség van erre? Akármit csinálsz velem, úgylis jelentéktelen szürke egérként fogok festeni mellette.

Lenyomott egy alacsony, rózsaszín székre.

– Senki nem mer majd jelentéktelennek nevezni, mire végzek veled.

– Csak mert félnék, hogy kiszívod a vérüket – motyogtam. Hátradőltem a széken, és lehunytam a szememet, abban a reményben, hogy végigalhatom a macerát. Néha valóban el-elszundítottam, miközben testem minden centijére pakolást kent, bársonyossá tett, és minden porcikámat kifényesítette.

Már az ebédidő is elmúlt, amikor Rosalie suhant el a fürdőszoba ajtaja előtt, fényes ezüstköntösben, aranyhaja puha koronába tűzve a feje búbján. Olyan szép volt, hogy legszívesebben elbőgtem volna magam. Mi értelme egyáltalán kicicomáznom magamat, amikor Rosalie is itt van?

– Megjöttek – jelentette, mire gyerekes elkeseredési rohamom azonnal elmúlt. Edward hazajött.

– Be ne jöjjön ide!

– Ma nem fog keresztbe tenni neked – biztosította Rosalie. – Ahhoz túlságosan szereti az életet. Esme megkérte őket, hogy fejezzék be a tennivalókat a ház mögött. Kell segítség? Megcsinálhatnám a haját.

Leesett az állam, aztán hiába törtem a fejemet, hogy vajon hogyan is kell becsukni a számat.

Sosem voltam Rosalie kedvence. Aztán, hogy a feszültség tovább nőjön, személyes sértésnek vette mindazt, amire készülőben voltam. Bár lehetetlenül szép volt, volt szerető családja, és Emmett személyében lelki társa, mindezt elcserélte volna azért, hogy ember lehessen. Én pedig közönyösen eldobok mindent, amire ő valaha is vágyott. Mintha csak szemét lenne. Ez nem hozta igazán közel hozzám Rosalie-t.

– Hát persze – felelt könnyedén Alice. – Kezdheted befonni. Bonyolultra szeretném. A fátyol ide megy, alá. – Elkezdte kézzel át-fésülni a hajamat, felcsatolni, megcsavarni, bemutatva részletesen, hogy milyenre akarja. Amikor végzett, Rosalie keze felváltotta az övét, és pehelykönnyű érintéssel formálta a hajamat. Alice tovább pepecselt az arcomon.

Amint Alice megdicsérte Rosalie-t, hogy jól sikerült a frizurám, elküldte a ruhámért, azután pedig megkeresni Jaspert, akit azzal bíztak meg, hogy fuvarozza ide Anyát és a férjét, Philt a szállodából. Elmosódottan hallottam, ahogy a földszinten újra meg újra nyílik és csukódik az ajtó. Hangok kezdtek felszűrődni hozzánk.

Alice felállított, hogy óvatosan áthúzza a ruhát a hajamon és a sminkemen. Miközben begombolta a sok gyöngyös kapcsot a hátamon, a térdem annyira remegett, hogy a szatén hullámokat vetett, egészen le a padlóig.

– Nagy levegőt, Bella! – mondta Alice. – És próbáld meg lejjebb venni a pulzusodat, különben leizzadod az új arcod.

A lehető leggunyorosabban néztem rá.

– Talán jobb is lenne.

– Most nekem is fel kell öltöznöm. Kibírod két percig egyedül?

– Hm... szerinted?

Szemét az égre emelte, aztán kirozott az ajtón.

A légzésemre összpontosítottam, számolva tudóm minden mozdulatát, és a mintákat bámultam, amiket a fürdőszoba világítása rajzolt szoknyám fényes anyagára. Nem mertem belenézni a tükörbe, attól féltem, hogy pánikroham tör rám, ha megpillantom magam menyasszonyi ruhában.

Alice visszajött, mielőtt még kétszázat lélegezhettem volna. Ruhája ezüstös vízesésként omlott le karcsú testén.

– Húha, Alice!

– Semmiség. Ma senki nem engem fog nézni, amikor te ott leszel a teremben.

– Haha!

– Sikerült összeszedned magad, vagy fel kell jönnie Jaspernek?

– Megjöttek? Anyu is itt van?

– Épp most lépett be az ajtón, és felfelé tart.

Renée két napja érkezett repülővel, és minden időt, amit csak lehetett, vele töltöttem, vagyis minden percet, amikor el tudtam csalni Esmétől és a dekorálástól. Úgy tűnt, jobban szórakozik, mint egy gyerek, akit éjszakára bezártak Disneylandbe. Bizonyos szempontból majdnem annyira átverve éreztem magam, mint Charlie. Mire volt jó az a sok rettegés, hogy mit fog szólni...

– Jaj, Bella! – visította lelkendezve, még mielőtt átlépte volna a küszöböt. – Jaj, drágám, milyen gyönyörű vagy! Jesszuskám, én biztosan sírni fogok! Alice, elképesztő vagy! Neked és Esmének esküvőszervezői vállalkozásba kellene kezdenetek. Hol találtad ezt a ruhát? Gyönyörű! Olyan bájos, olyan elegáns! Bella, úgy nézel ki, mint aki épp most lépett ki egy Jane Austen filmből. – Anya hangja mintha távolról jött volna, és a szobában minden egy kicsit

összemosódott. – Milyen kreatív ötlet Bella gyűrűjéhez igazítani a stílust! Milyen romantikus! Hihetetlen, hogy az ezernyolcszázás évek óta Edward családjáé volt.

Alice-szel egy pillanatra cinkosan összenéztünk. Ami a ruha stílusát illeti, Anya több mint száz évet tévedett. Az esküvő pedig nem a gyűrű, hanem Edward körül forgott.

Az ajtóban valaki hangosan és mogorván krahácsol.

– Renée, Esme azt mondja, ideje helyet foglalnod odalent – figyelmeztette Charlie.

– Nahát, Charlie, szívdöglesztően nézel ki! – sikkantotta Renée olyannyira ledöbbenve, hogy Charlie kissé sértetten csak annyit morgott válaszul:

– Alice elkapott.

– Nahát, máris itt az idő? – sopánkodott Renée csak úgy magának, s majdnem olyan feszültnek tűnt, mint ahogy én éreztem magam. – Olyan gyorsan elrepült az idő! Egészen beleszédültem.

Ezzel már ketten voltunk.

– Ölelj meg, mielőtt lemegyek! – kérlelt Renée. – De óvatosan, nehogy elszakíts valamit!

Finoman megszorította a derekamat, majd az ajtó felé fordult, hogy aztán újra megperdüljön és rám nézzen.

– Úristen, majdnem elfelejtettem! Charlie, hol a doboz?

Apa egy percig kotorászott a zsebeiben, aztán előbányászott egy kis, fehér dobozkát, és odaadta Renée-nek. Renée felnyitotta a te-tejét, és odatartotta élém.

– Valami kék – mondta.

– És régi is. Swan nagymamádé volt – tette hozzá Charlie. – Egy ékszerésszel kicseréltettük a strasszokat zafírokra.

A dobozban két nehéz, ezüst kontyfésű volt, amit bonyolult virágformákba rendezett, sötétkék zafírok díszítettek.

Egészen elszorult a torkom.

– Anya, Apa... ezt nem kellett volna.

– Alice nem engedett meg nekünk semmi mást – árulkodott Renée. – Ahányszor csak próbálkoztunk, majdnem átharapta a torkunkat.

Hisztérikus nevetésben törtem ki.

Alice odalépett hozzám, és sietve a hajamba csúsztatta a fésűket, a vastag fonatok alá.

– Most már van valamid, ami régi, és valamid, ami kék – leltározott Alice, s tett egy lépést hátra, hogy megcsodálhasson. – A ruhád pedig új... szóval tessék...

Azzal valamit odapöccintett nekem. Automatikusan kinyújtottam érte a kezem, mire a leheletfinom, fehér harisnyatartó a tenyereimen landolt.

– Az enyém, és kérem vissza – közölte.

Elpirultam.

– Na, tessék! – szólt Alice elégedetten. – Egy kis szín volt az, ami még hiányzott. Így már hivatalosan is tökéletes vagy – jelentette ki, és vidám mosollyal fordult a szüleimhez. – Renée, most le kell mennetek.

– Igenis, őrmester! – Renée dobott nekem még egy puszit, azzal kisietett az ajtón.

– Charlie, elmennél a csokorért?

Amíg Charlie kiment, Alice kivette a kezemből a harisnyakötőt, és bebújt vele a szoknyám alá. Majd hanyatt estem, amikor megragadta a bokámat, és a helyére rángatta a harisnyakötőt.

Mire Charlie visszatért a két habos, fehér csokorral, ő már újra talpon volt. A rózsa, narancsvirág és frézia illata puha felhőbe burkolt.

Rosalie – Edward mellett a család legjobb zongoristája – játsszani kezdett odalent. Pachelbel Kánonját. Én pedig kezdtem hiperventillálni.

– Nyugi, Bells! – mondta Charlie, és idegesen fordult Alice-hez. – Mintha egy kicsit rosszul lenne. Szerinted kibírja?

A hangja mintha nagyon távolról jött volna. Nem éreztem a lábaimat.

– Nagyon ajánlom.

Alice az orrom elé állt. Lábujjhegyre emelkedett, hogy jobban a szemembe nézhessen, és kemény kezével megmarkolta a csuklóm.

– Koncentrálj, Bella! Edward odalent vár.

Nagy levegőt vettem, és erőnek erejével igyekeztem lehiggadni.

A zene lassan másik dalba ment át. Charlie oldalba bökött.

– Bells, nálunk a labda!

– Bella? – Alice még mindig farkasszemet nézett velem.

– Igen – nyöszörögtem. – Edward. Oké. – Hagytam, hogy kivonszolja a szobából, miközben Charlie ott volt szorosán a sarkamban.

A folyosón felerősödött a zene. Felkúszott a lépcsőn a milliónyi virág illatával együtt. Hogy képes legyek továbbvánszorogni, arra koncentráltam, hogy Edward odalent vár.

A zene ismerős volt. Wagner hagyományos nászindulója, áradó ékítmények csokrában.

– Én következem – figyelmeztetett Alice. – Számolj el ötig, aztán kövess! – Azzal elindult lassú, elegáns tánclépésekkel lefelé

a lépcsőn. Korábban is eszembe juthatott volna, mekkora hiba, ha Alice az egyetlen koszorúslányom. Ha őutána megyek le a lépcsőn, a gyárinál is esetlenebbnek tűnök majd.

Hirtelen fanfár hasított a szárnyaló muzsika kellős közepébe. Felismertem, hogy ez az én belépőm.

– Apa, ne engeddd, hogy eltaknyoljak! – suttoztam. Charlie belém karolt és megszorított.

Egyszerre csak egy lépést! – mondtam magamnak, amikor elindultunk lefelé az induló lassú taktusára. Addig fel sem néztem, amíg talpam alatt újra biztonságos talajt nem éreztem, bár hallottam a nézők mormogását és susogását, amikor megjelentem a lépcső tetején. Erre aztán persze elvörösödtem; naná, hogy én voltam a pironkodó menyasszony.

Amint a lábam elhagyta az alattomos lépcsőt, Őt kerestem. Egy röpké másodpercre elterelte a figyelmemet a fehér virágok tömkelege, amely girlandokban függött mindenhol, hosszú, fehér fátyolszövet szalagokkal együtt. Én azonban elszakítottam pillantásomat a csupa virág mennyezettől, és a szaténhuzatú széksorok közt kutattam, még inkább elvörösödve, ahogy felmértem a rám összpontosító arcok tömegét – míg végül rátaláltam, egy még több virágtól és még több fátyolszövettől roskadozó boltív előtt.

Azt alig fogtam fel, hogy Carlisle ott áll mellette, Angela apja pedig kettejük mögött. Anyát sem láttam az első sorban, pedig ott kellett ülnie, sem az új családomat, és egyetlen vendéget sem – lesz még idő rájuk később.

Tulajdonképpen csakis Edward arcát láttam. Betöltötte a teret és kitöltötte gondolataimat. Szeme puha, olvadt arany, tökéletes arca jóformán tartózkodó. Majd amikor meglátta lenyűgözött tekintetemet, lélegzetelállító mosoly áradt szét rajta.

Egyszeriben már csak Charlie kezének szorítása tartott vissza attól, hogy fejvesztve végig ne rohanjak a széksorok között. Szerencsére az út nagyon rövid volt. Aztán végre-valahára odaértem. Edward kinyújtotta a kezét, Charlie pedig fogta az enyémet, majd egy gesztussal, ami azóta létezik, amióta a világ világ, Edwardéba helyezte. Megérintettem bőrének hűvös csodáját, és úgy éreztem, hazaértem.

Eskünk egyszerű volt, a hagyományos szavakat milliószor ki-mondták már előttünk, de olyan pár, mint mi, még soha. Mr. Webertől csupán egyetlen apró változtatást kértünk. Ő pedig szolgálatkészen ki is cserélte az „amíg a halál el nem választ” sort a megfelelőbb „ameddig csak élünk”-re.

Abban a pillanatban, amikor a lelkész végzett a mondókájával, a jó ideje feje tetején álló világ mintha visszatalált volna normális helyzetébe. Beláttam, hogy milyen bolond voltam, amiért ennyire tartottam mindettől – mintha nem kívánt szülinapi ajándék lenne, vagy egy kínos esemény, mint a végzős bál. Belenéztem Edward csillogó, diadalmas szemébe, és tudtam, én is győztes vagyok. Mert semmi más nem számít, csak az, hogy velem maradhassak.

Észre sem vettem, hogy sírok, amíg ki nem kellett mondanom a végső szót.

– Igen – sikerült kinyögnöm fulladozva, jóformán érthetetlenül suttogva, s ki kellett pislognom a könnyet a szememből, hogy lássam az arcát.

Amikor Edwardra került a sor, hangja tisztán és győzedelmesen zengett.

– Igen – esküdött.

Mr. Weber kijelentette, hogy férj és feleség vagyunk, aztán Edward a tenyerébe fogta az arcomat, óvatosan, mintha oly sérülékeny volna, mint a fejünk felett himbálózó fehér virágok. Könnyeim ködén

át megpróbáltam megérteni azt a szürreális tényt, hogy ez a csodálatos ember az *enyém*. Aranyló szeme mintha szintén könnyes lett volna, már ha ez nem lenne lehetetlen. Felém hajtotta fejét, én pedig lábujjhegyre állva felnyújtóztam, és csokrostul, mindenestül átkaroltam a nyakát.

Finoman, rajongva csókolt meg. Megfeledkeztem a tömegről, a helyről, az időpontról, az okról... csak arra emlékeztem, hogy szeret, akar, és az övé vagyok.

Ő kezdte a csókot, és neki is kellett befejeznie; én csak kapaszkodtam belé, ügyet sem vetve a vendégek kuncogására és torokköszörlésére. Végül eltolta magától az arcomat, és elhúzódott – túlságosan is hamar –, hogy szemügyre vegyen. A felszínen mosolya diadalmasnak tűnt, jóformán önelégültnek. S bár pillanatnyilag jól mulatott azon, ahogy mindenki szeme láttára viselkedem, a háttérben azonban ott volt az a mély, belső boldogság, amely az enyémre rímelt.

A társaság tapsviharban tört ki, ő pedig szembefordult a családkkal és barátainkkal. Képtelen voltam levenni róla a szemem, én csak őt néztem, nem a többieket.

Anya karjai találtak meg elsőként, könnyektől csíkozott arca volt az első, amit megláttam, amikor végül akaratom ellenére elszakítottam tekintetemet Edwardról. Aztán a vendégsereg kézről kézre adott, s csak homályosan emlékszem arra, hogy ki ölelt meg, csak Edward kezére összpontosítottam, erősen szorította az enyémet. Ember barátaim puhán, melegen értek hozzám, új családom tagjai gyengéd, hűvös karok közé zártak.

Egy perzselő ölelés kiemelkedett az összes többi közül – Seth Clearwater volt olyan bátor, hogy odaálljon a vámpírok sokasága közé, elveszett vérfarkas barátom nevében.

Tudsz szeretni? Örökkön örökké...

Mily mulandó a balandóság!

Amikor Bella Swan ráébred, hogy visszavonhatatlanul beleszeretett egy vámpírba, az élet hirtelen veszedelmesen izgalmas lesz számára; tündérmese és rémálom keveréke. A végső fordulóponton döntenie kell: a halhatatlanok sötét, de csábító világát választja-e, vagy a teljes emberi életet? Márpedig ez a döntés lesz az a hajszál, amelyen két törzs élete is múlik.

Egy szív megszűnik dobogni – mert mindennél jobban szeretett.

Most, hogy Bella meghozta a döntést, megdöbbentő, váratlan események sorát indítja el vele. Amelyeknek felmérhetetlen, megsemmisítő következményei is lehetnek. Lehetséges, hogy most, amikor Bella életének különböző szálai úgy tűnik, készek volnának újra egyesülni, épp most fognak elszakadni... végleg?

Az Alkonyat-saga legújabb döbbenetes, türelmetlenül várt kötetében, a Hajnalhasadásban végre fény derül ennek a lenyűgöző romantikus történetnek – amely olvasók millióit bűvölte el – minden titkára és rejtélyére.

A hajnal messze még. Az éjszaka öröknek tűnik. Pedig a szerelem az.

Ha megérik...

breaking dawn

hajnalhasadás

***Könyvszenvedély, add át magad!
A köszívek is feldobognak...***

Tizenhat éves kortól ajánljuk!

4 999 Ft

Vörös pöttyös könyvek

érdekes nőknek – pont neked

r a b u l e j t